

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: Obce Dlažkovice**, IČ: 002 63 508, se sídlem v Dlažkovicích č. p. 65, Třebívlice, PSČ 411 15, zastoupené Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem v Mohelnici, ul. Olomoucká č. p. 36, PSČ 789 85, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 31, PSČ 602 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 19. 10. 2012, č. j. 11261/12-1700-506634,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasné podanou žalobou prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 19. 10. 2012, č. j. 11261/12-1700-506634, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) ze dne 5. 12. 2011, č. j. 00310348/11/214984507527, jímž byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit odvod neoprávněně použitých prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu v celkové výši 3.986.000,-Kč za porušení rozpočtové kázně ve smyslu ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtový zákon“). Současně se žalobkyně domáhala, aby soud uložil žalované straně nahradit jí náklady za předmětné soudní řízení.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního

ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Žalobkyně v žalobě předně vyjádřila přesvědčení, že rozhodnutí o odvodu nebylo správné, jelikož se neopírá o zákonné důvody, přičemž v daném případě správní uvážení vybočilo ze svých zákonných mezí, a proto správce daně neměl postupovat dle ust. § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtového zákona, nýbrž maximálně dle ust. § 44a odst. 4 písm. a) téhož zákona.

V návaznosti na právě uvedené pak žalobkyně namítla, že spatřuje rozpor s ust. § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), jelikož původní žalovaný nepřihlédl ke všem skutečnostem, které vyšly najevo, a tedy přistupoval k nim selektivně ve výkladový neprospěch žalobkyně, v důsledku čehož nevycházel ze skutečného obsahu skutkové podstaty rozhodné pro posouzení dané věci.

Oproti původnímu žalovanému má žalobkyně za to, že se nedopustila žádného zadržení finančních prostředků, ani nedošlo k jejich neoprávněnému použití a v zásadě nedošlo ani k porušení rozpočtového zákona, neboť neuplatnila odpočet v době čerpání dotace, ani v době před vynaložením vlastních finančních prostředků, a současně výše odpočtu odpovídala 20% podílu vlastních vynaložených prostředků.

Pokud dle žalobkyně k něčemu došlo, pak pouze k formální a tedy administrativní chybě spočívající v dodatečném přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), kdy při jejich sestavení žalobkyně vycházela ze všech přijatých zdanitelných příjmů akce a tyto krátila o 80% podílu přijaté dotace.

Původním žalovaným užitý výklad je sice formálně správný, avšak ve vztahu k poskytnuté dotaci jde o výklad velmi restriktivní, v rozporu s účelem a smyslem poskytnuté dotace, přičemž žalobkyně nemohla ze znění rozhodnutí o poskytnutí dotace a dotačních podmínek zjistit ani nijak výkladově vnímat, že jí zvolený postup by s nimi nebyl v souladu. Žalobkyně dodržela svoji 20% účast na investici, přičemž dotační podmínky ani rozhodnutí o poskytnutí dotace nezakazovalo uplatnit DPH v době po realizaci akce. Naopak zákaz realizovat své právo uplatnit DPH by byl nepřipustným zásahem do svobodného projevu vůle žalobkyně. Nepřiměřeně restriktivní a formalistický přístup žalované strany přitom dle žalobkyně vylučuje čl. 9 odst. 7 Evropské charty místní samosprávy, v němž je stanoveno, že poskytování dotací nelikviduje základní svobodu místních společenství uplatňovat v rámci své působnosti volné uvážení. Toto ustanovení v podstatě říká, že ani poskytnutí dotace neznamená, že žalobkyně jakožto veřejnoprávní subjekt se samostatným uvažováním musí „otrocky a obsahově formalisticky pouze bezmyšlenkovitě plnit a dokonce neuplatnit práva – v daném případě v podobě odpočtu DPH. V dané věci je třeba brát v potaz to, že dotace byla využita plně v souladu s jejím účelovým určením a její cíl byl tedy naplněn. Vázat vrácení dotace za situace, kdy dotace byla využita správně, na to, že žalobkyně realizovala své právo na odpočet DPH po realizaci akce, jde dle žalobkyně vysoce nad rámec správního uvážení, pokud má být logické a spravedlivé. Pokud by postup žalobkyně měl být zásadní chybou, pak ovšem zvolený sankční odvod je nad hranici zdravého rozumu, účelu i smyslu dotačních podmínek, neboť poskytovatel dotace v době jejího poskytnutí nepochybně neměl na mysli tak vysokou míru restrikce u dotace, která byla plně využita ke svému účelu.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že správce daně vydal předmětný platební výměr na základě zjištění daňové kontroly, která byla u žalobkyně prováděna v souvislosti s čerpáním dotace poskytnuté rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj na financování akce „Oprava vodní záchytné nádrže zasažené živelní pohromou“ ve výši 3.986.000,-Kč. Dle závěrů daňové kontroly žalobkyně nepostupovala při realizaci dotované akce v souladu s rozhodnutím o poskytnutí dotace a dotačními podmínkami a nesplnila povinnost danou ust. § 14 odst. 11 rozpočtového zákona. V termínu do 17. 7. 2010 totiž žalobkyně neodvedla na příslušný účet uplatněný nárok na odpočet DPH na vstupu z části přijatých zdanitelných plnění ve výši 127.304,-Kč (ze základu daně ve výši 669.896,-Kč), který uplatnila v dodatečném daňovém priznání k DPH za 4. čtvrtletí roku 2008 ze dne 17. 6. 2010. Dále žalobkyně nesplnila podmínku ohledně systému financování dotované akce – ukazatele bilance finančních potřeb, která byla stanovena v rozhodnutí o poskytnutí dotace, tj. dodržení použití vlastních zdrojů ve výši 997.000,-Kč stanovených pro rok 2008, jelikož tyto vlastní zdroje nepoužila v určeném termínu v roce 2008, nýbrž až v roce 2009, a to na základě přijatých faktur vystavených rovněž v tomto roce. Vedle toho daňovou kontrolou bylo zjištěno, že žalobkyně, která vyčerpala dotaci v plné výši, tj. ve výši 3.986.000,-Kč, v roce 2008 a vlastní zdroje vyčerpala až v roce 2009, nedodržela ani termín realizace akce do 31. 12. 2008 stanovený v rozhodnutí o poskytnutí dotace, přestože v zápisu o předání a převzetí dotovaného díla bylo deklarováno ukončení akce ke dni 30. 12. 2008.

Žalovaný trvá na tom, že žalobkyně svým jednáním porušila povinnost uvedenou v bodu 3 odst. I a odst. II dotačních podmínek tím, že nedodržela termín realizace akce a systém financování akce, čímž se dopustila zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve smyslu ust. § 3 písm. f) rozpočtového zákona a neoprávněného použití peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu dle ust. § 3 písm. e) téhož zákona. Dne 12. 2. 2009 žalobkyně zahrнула do finančního vypořádání dotované akce náklady včetně DPH, ovšem následně po ukončení celé dotované akce podala dne 17. 6. 2010 dodatečné daňové priznání k DPH za 4. čtvrtletí roku 2008, v němž uplatnila nárok na odpočet DPH. Pokud ale žalobkyně si uplatnila nárok na odpočet DPH při dotované opravě vodní nádrže, tak dle žalovaného nemohla žádat zahrnutí DPH mezi výdaje způsobilé k proplacení z poskytnuté dotace, jelikož DPH v tomto případě pro ni nebylo nákladem. Tím, že žalobkyně nesplnila povinnosti dle ust. § 3 písm. f) rozpočtového zákona a zadržela finanční prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu, porušila tím ve smyslu ust. § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtového zákona rozpočtovou kázeň. Protože k porušení rozpočtové kázně došlo nedodržením podmínky stanovené zákonem, tak odvod mohl být vyměřen jen dle ust. § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtového zákona ve výši, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. Nebylo možno použít ust. § 44a odst. 4 písm. a) téhož zákona, neboť podmínku stanovenou zákonem nelze vyčlenit dle ust. § 14 odst. 6 citovaného zákona jako podmínku méně závažnou.

Závěrem žalovaný v souvislosti s námitkami žalobkyně ohledně porušení Evropské charty místní samosprávy uvedl, že žalobkyně byla zavázána plnit rozhodnutí o poskytnutí dotace a dotační podmínky, jelikož svým podpisem stvrdila, že s takto stanovenými podmínkami souhlasí. Pokud žalobkyně nebyla spokojena s podmínkami poskytnutí dotace či pokud věděla, že nemůže těmto podmínkám dostát, tak měla možnost dotaci odmítnout nebo mít snahu vyjednat jiné splnitelné podmínky. Žalobkyně tak včas neučinila, a proto šly veškeré následky toho, že dotaci přijala za stanovených podmínek, ačkoliv si byla vědoma, že je není schopna dodržet, již plným právem k její tíži. Nesplněním podmínek dotace v určeném termínu došlo v daném okamžiku k porušení rozpočtové kázně. Pokud by totiž mělo být

spatřováno porušení rozpočtové kázně pouze v samotném výdeji peněžních prostředků poskytnutých k určitému účelu, pak by zcela postrádaly smysl jakékoliv další podmínky stanovené poskytovatelem dotace. Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí dovodil, že na dotaci není právní nárok a je dobrou vůlí státu, která pak musí být na druhé straně vyvážena přísnými podmínkami pro příjemce dotace. Vedle toho Nejvyšší správní soud dovodil, že příjemce dotace je povinen při čerpání dotace dodržovat nejen zákonné podmínky, nýbrž i podmínky stanovené ve smlouvě či rozhodnutí o poskytnutí dotace s tím, že porušením rozpočtové kázně je i nesplnění podmínek a závazků stanovených ve smlouvě či rozhodnutí o poskytnutí dotace, které blíže konkretizují podmínky čerpání dotace. Na podporu svých názorů pak žalovaný konkrétně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 2 Afs 58/2005 – 90.

V následně učiněné replice žalobkyně setrvala na žalobních námitkách a zdůraznila, že v případě vrácení dotací musí být dána nejen formální opora pro toto vrácení daná v dotačních podmínkách, nýbrž současně toto vrácení nesmí být v rozporu s dobrými mravy, účelností a obecně a objektivně chápanou spravedlností, na nichž by mělo spočívat nejen soudní, ale i správní uvážení. Pokud by tomu tak nebylo, tak dle žalobkyně by se nemuselo toto uvážení vůbec realizovat a postačovalo by formální a tabulkové mechanické hodnocení dotačních podmínek zcela bez ohledu na konkrétní situaci, což není akceptovatelné, jak dovodil i Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. 3 Cdon 69/96. V dané věci správní uvážení žalované strany je sice formálně obhajitelné, avšak sleduje nemravné cíle a důsledky. Dotační akce byla totiž plně realizována, zkolaudována, finanční prostředky byly využity zcela správně (ovšem až v následujícím roce v důsledku změny termínu dokončení), účelově i účelně, takže bylo nemravné a v rozporu s podstatou dotace a jejím smyslem rozhodnout o vrácení dotačních prostředků do státního rozpočtu a ještě to sankcionovat 100% penále. Na podporu tohoto názoru pak žalobkyně odcitovala část judikátu Nejvyššího správního soudu z roku 1922 a nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. I. ÚS 523/07. Dle žalobkyně sám fakt, že žalobkyně dotační podmínky v minoritní části nesplnila, avšak splnila je de facto – v jiném termínu, neznamená, že z porušení dotačních podmínek lze vyvodit tak závažné důsledky. Dále žalobkyně podotkla, že si nemohla vyjednat jiné dotační podmínky, a proto tato poznámka žalovaného je irelevantní, když jednak nelze z obecných dotačních titulů dělat výjimky na základě vyjednávání a jednak žalobkyně nemohla vědět, že dotační podmínky nesplní, jelikož si naopak byla jista do poslední chvíle, že dotační podmínky splnila. Žalobkyně nemohla předvídat ani jinak ovlivnit to, že kontrolující orgán dojde v rámci svého správního uvážení k tomu, že splnění podmínek v jiném čase než ve smlouvě předpokládaném představuje nesplnění podmínek dotace. Přísné dotační podmínky nesmí znamenat šikanózní podmínky státu a správní uvážení nesmí znamenat zcela libovůli. Odmítat mezinárodní právní normy zmiňované žalobkyní pak rovněž nelze, protože jejich existenci nelze ignorovat, takže např. i smluvní vztahy poskytnutí dotace je nutno jim podřídít a ne je mezinárodním dohodám nadřadit, jak činí žalovaná strana. Závěrem žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že v rámci správního soudnictví soudy mohou napravovat formalistický úřednický postup, neboť soudy nejsou vázány pokyny státu ve vztahu k dotacím.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť právní zástupkyně žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že

soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně případné prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí původního žalovaného dospěl k závěru, že žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není naprosto důvodná.

V daném případě mezi účastníky nebylo žádného sporu o tom, že odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ze strany žalobkyně se týkal dotační akce s názvem „Oprava vodní záchytné nádrže zasažené živelní pohromou p.p.č. 42, Dlažkovice“, ev. č. 2171172249, kdy investiční dotace ve výši 3.986.000,-Kč byla žalobkyni poskytnuta v roce 2008 na základě rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 19. 9. 2008, č. j. 31018/2008-72, jehož nedílnou součástí byly podmínky podepsané žalobkyní 13. 10. 2008, v nichž se žalobkyně zavázala postupovat při realizaci akce v souladu mj. se Zásadami pro poskytování dotací ze státního rozpočtu v rámci programu Obnova obecního a krajského majetku postiženého živelní nebo jinou pohromou – č. j. 2594/2007-72 a s rozpočtovým zákonem. V rámci realizace dotované akce v celkové výši 4.983.000,-Kč se žalobkyně zavázala poskytnout z vlastních zdrojů částku 997.000,-Kč představující 20% finanční podíl, s tím, že termín ukončení realizace dotované akce byl stanoven ke dni 31. 12. 2008.

Mezi účastníky rovněž nebylo žádného sporu o tom, že správce daně u žalobkyně provedl daňovou kontrolu ohledně čerpané dotace, v rámci níž bylo zjištěno, že žalobkyně byla dne 16. 10. 2006 na základě vlastní žádosti registrována jako plátce DPH. Dále bylo v rámci daňové kontroly zjištěno, a to z dodatečného přiznání k DPH za 4. čtvrtletí roku 2008 ze dne 17. 6. 2010 podaného žalobkyní, že za toto zdaňovací období žalobkyně uplatnila nárok na odpočet DPH ve výši 127.304,-Kč ze základu daně ve výši 669.896,-Kč z části přijatých zdanitelných plnění v souvislosti s předmětnou dotační akcí, které hradila z poskytnuté dotace, kdy částka ve výši 669.896,-Kč představovala poměrnou část nákladů nekrytou dotací ve výši 20% z nákladů hrazených z poskytnuté dotace ve výši 3.349.479,40Kč. Vedle toho mezi účastníky nebylo žádného sporu o tom, že bylo v rámci daňové kontroly zjištěno, že žalobkyně v termínu do 17. 7. 2010 žalobkyně neodvedla na příslušný účet uplatněný nárok na odpočet DPH ve výši 127.304,-Kč, což výslovně potvrdil i starosta žalobkyně při ústním jednání dne 16. 11. 2011. Dále mezi účastníky nebylo žádného sporu o tom, že žalobkyně při realizaci dotované akce nepoužila vlastní zdroje ve výši 997.000,-Kč v určeném termínu v roce 2008, nýbrž až v roce 2009, a to na základě přijatých faktur vystavených rovněž v tomto roce, s tím, že žalobkyně vyčerpala dotaci v plné výši, tj. ve výši 3.986.000,-Kč, v roce 2008. Taktéž mezi účastníky nebylo žádného sporu o tom, že žalobkyně nedodržela termín realizace dotované akce do 31. 12. 2008, ačkoliv v zápisu o předání a převzetí dotovaného díla bylo deklarováno ukončení dotované akce ke dni 30. 12. 2008.

Žalobkyně a žalovaný se v daném případě neshodli „toliko“ v tom, zda za tohoto skutkového stavu lze dovodit, že žalobkyně se tímto svým jednáním dopustila neoprávněného použití peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu dle ust. § 3 písm. e)

rozpočtového zákona a zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve smyslu ust. § 3 písm. f) téhož zákona, čímž ve smyslu ust. § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtového zákona porušila rozpočtovou kázeň, na základě čehož mohlo být rozhodnuto o uložení povinnosti vrátit poskytnuté dotační prostředky v plné výši.

V této souvislosti soud podotýká, že žalobou napadené rozhodnutí se týkalo výlučně povinnosti vrátit poskytnuté dotační prostředky a nikoliv i povinnosti uhradit penále za porušení rozpočtové kázně, a proto žalobkyně ve své replice zcela zavádějícím způsobem argumentovala tím, že je v předmětném případě ze strany žalované sankcionována i 100% penále. Na argumentaci v tomto směru tak soud nebral zřetel, když se netýká předmětného žalobou napadeného rozhodnutí.

Ve vztahu k jednání žalobkyně, které spočívalo v nedodržení termínu realizace dotované akce do 31. 12. 2008 a také v nepoužití vlastních zdrojů ve výši 997.000,-Kč žalobkyní při realizaci dotované akce v určeném termínu v roce 2008, nýbrž až v roce 2009, soud uvádí, že po zevrubném prostudování správního spisu dospěl k závěru, že žalovaná strana ničím nepochybila, pokud toto jednání kvalifikovala jako neoprávněné použití peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve smyslu ust. § 3 písm. e) rozpočtového zákona. K nedodržení termínu realizace dotované akce do 31. 12. 2008 je třeba uvést, že v rámci daňové kontroly bylo prokazatelně zjištěno, že ještě v roce 2009 byly prováděny stavební práce v celkové výši 997.084,-Kč (což představuje 20% z celkové ceny dotované akce), jak vyplynulo z faktur č. 9014 a č. 9016, které byly vystaveny dne 20. 5. 2009 a dne 31. 5. 2009 společností STAZEP Plus Velemín, s. r. o., za stavební práce na dotované akci. Z právě uvedeného je zřejmé, že stavební práce na dotované akci byly ukončeny až v květnu 2009 čili až 5 měsíců po stanoveném termínu realizace. Z právě uvedeného je rovněž zřejmé, že žalobkyně nedodržela ani stanovený systém financování, jelikož nepoužila vlastní zdroje ve výši 997.000,-Kč při realizaci dotované akce v určeném termínu v roce 2008, nýbrž až v roce 2009. V roce 2008 žalobkyně neuhradila žádné náklady z vlastních zdrojů na dotovanou akci, když veškeré financování bylo v roce 2008 zajišťováno výlučně z poskytnuté dotace v plné výši, tj. ve výši 3.986.000,-Kč (kdy základ daně činil 3.349.479,40Kč a DPH činilo 636.520,60Kč). Tímto svým jednáním ovšem žalobkyně nedodržela své povinnosti uvedené v bodu 3 odst. II dotačních podmínek (povinnost dodržet termíny dotované akce a povinnost dodržet systém financování dotované akce), čímž ve smyslu ust. § 3 písm. e) rozpočtového zákona neoprávněně použila peněžní prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu a čímž se v konečném důsledku ve smyslu ust. § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona dopustila porušení rozpočtové kázně.

Ve vztahu k jednání žalobkyně, které spočívalo v neodvedení jí uplatněného nároku na odpočet DPH ve výši 127.304,-Kč na příslušný účet finančního vypořádání v termínu do 17. 7. 2010 soud uvádí, že po zevrubném prostudování správního spisu dospěl rovněž k závěru, že žalovaná strana ničím nepochybila, pokud toto jednání kvalifikovala jako zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve smyslu ust. § 3 písm. f) rozpočtového zákona. Při učinění tohoto závěru soud vycházel z faktu, že žalobkyně se jakožto příjemce předmětné dotace v dotačních podmínkách zavázala, že bude postupovat mj. i v souladu s rozpočtovým zákonem. Tento zákon byl přitom s účinností od 1. 3. 2008 novelizován a do ust. § 14 byl vložen nový odstavec 11, kterým bylo stanoveno, že: *„fyzická či právnická osoba, která zaplatila za pořízení věcí nebo služeb, obstarání výkonů nebo prací nebo za nabytí práv peněžními prostředky z dotace a uplatnila nárok na DPH, do kterého zahrнула i částku, na jejíž odpočet měla právo z důvodu tohoto pořízení, nesmí tuto částku zahrnout do finančního vypořádání dotace. Jestliže ji do něj zahrнула a nárok na odpočet uplatnila až poté, je povinna do měsíce od uplatnění nároku odvést částku odpočtu na účet*

finančního vypořádání.“ V daném případě žalobkyně zahrнула do finančního vypořádání dotované akce náklady včetně DPH, přičemž pro vyhodnocení předmětné žaloby je pak klíčové to, že následně žalobkyně po ukončení celé dotované akce podala dne 17. 6. 2010 dodatečné daňové přiznání k DPH za 4. čtvrtletí roku 2008, v němž uplatnila nárok na odpočet DPH ve výši 127.304,-Kč ze základu daně ve výši 669.896,-Kč. V důsledku následného uplatnění nároku na odpočet DPH proto žalobkyni ze zákona, a to ve smyslu ust. § 14 odst. 11 rozpočtového zákona, ve znění v době rozhodné, vznikla povinnost nejpozději do 1 měsíce od podání zmiňovaného dodatečného daňového přiznání k DPH za 4. čtvrtletí roku 2008 ze dne 17. 6. 2010, tj. nejpozději do 31. 7. 2010, odvést částku nárokovaného odpočtu DPH na příslušný účet finančního vypořádání. Takto ovšem žalobkyně nepostupovala, jak potvrdil starosta žalobkyně správci daně při ústním jednání konaném dne 16. 11. 2011, jak již soud konstatoval výše. Tímto svým jednáním pak žalobkyně nesplnila své povinnosti stanovené rozpočtovým zákonem, třebaže se jej v dotačních podmínkách zavázala respektovat, čímž ve smyslu ust. § 3 písm. f) rozpočtového zákona zadržela peněžní prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu a čímž se v konečném důsledku ve smyslu ust. § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona dopustila porušení rozpočtové kázně. Žalobkyně by měla mít na paměti, že pokud uplatnila nárok na odpočet DPH při dotované akci, tak nemohla zároveň žádat zahrnutí DPH mezi výdaje způsobilé k proplacení z poskytnuté dotace, neboť DPH v tomto případě pro ni nebylo nákladem, který vynaložila z vlastních zdrojů. Neodvedením jí uplatněného nároku na odpočet DPH ve stanoveném termínu se žalobkyně nepřipustně obohatila na úkor státního rozpočtu, neboť s těmito finančními prostředky nezanedbatelnou dobu mohla volně disponovat včetně jejich případného zhodnocování.

Pro úplnost soud v této souvislosti připomíná, že shodné závěry o tom, že nelze uplatňovat nárok na odpočet DPH při dotované akci a zároveň žádat zahrnutí DPH mezi výdaje způsobilé k proplacení z poskytnuté dotace, Krajský soud v Ústí nad Labem dovodil již ve svých rozsudcích ze dne 30. 6. 2014, č. j. 15 Af 82/2011 – 60 a č. j. 15 Af 169/2011 – 61, které byly vydány rovněž na základě žalob žalobkyně.

V daném případě se tedy žalobkyně svým jednáním dopustila hned dvojího porušení rozpočtové kázně ve smyslu ust. § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtového zákona, a to jednak v podobě neoprávněného použití peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu dle ust. § 3 písm. e) rozpočtového zákona v důsledku porušení povinností stanovených dotačními podmínkami [povinnost dodržet termíny dotované akce a povinnost dodržet systém financování dotované akce], a jednak v podobě zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve smyslu ust. § 3 písm. f) téhož zákona v důsledku nedodržení podmínky stanovené zákonem - ust. § 14 odst. 11 rozpočtového zákona [neodvedení uplatněného nároku na odpočet DPH na příslušný účet finančního vypořádání v termínu], kdy žalobkyně se v dotačních podmínkách zavázala postupovat při realizaci dotované akce v souladu mj. i s rozpočtovým zákonem.

S právě předestřenými závěry pak úzce souvisí i vyhodnocení jako nedůvodných námitek žalobkyně ohledně toho, že v jejím případě nemělo být postupováno dle ust. § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtového zákona, nýbrž maximálně dle ust. § 44a odst. 4 písm. a) téhož zákona. Je tomu tak proto, že k porušení rozpočtové kázně ze strany žalobkyně došlo nejen porušením dotačních podmínek ve smyslu bodu 3 odst. II [povinnost dodržet termíny dotované akce a povinnost dodržet systém financování dotované akce], které poskytovatel dotace ve smyslu ust. § 14 odst. 5 rozpočtového zákona vyčlenil jako dotační podmínky, jejichž porušení bude postihováno postupem dle ust. § 44a odst. 4 písm. a) rozpočtového zákona], nýbrž i nedodržením podmínky stanovené zákonem - ust. § 14 odst. 11 rozpočtového zákona. Nedodržení zákonné podmínky přitom nebylo uvedeno mezi podmínkami, jejichž

porušení má za následek odvod dle ust. § 44a odst. 4 písm. a) rozpočtového zákona, tj. odvod toliko v maximální výši 5% z celkové částky dotace. Žalobkyně by měla brát v potaz fakt, že odvod dle tohoto ustanovení lze vyměřit pouze při nesplnění výhradně podmínek vyčleněných dle ust. § 14 odst. 5 téhož zákona jako méně závažné. Podmínku stanovenou zákonem přitom nelze vyčlenit dle ust. § 14 odst. 5 rozpočtového zákona jako podmínku méně závažnou, a proto nebylo možno použít ust. § 44a odst. 4 písm. a) téhož zákona. V ostatních případech odvod za porušení rozpočtové kázně dle ust. § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtového zákona činí částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. Za tohoto stavu tudíž žalovaná strana legitimně uzavřela, že odvod mohl být žalobkyni vyměřen jen dle ust. § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtového zákona, a to ve výši porušení rozpočtové kázně, což v daném případě odpovídalo výši poskytnuté dotace, tj. výši 3.986.000,-Kč.

Ze všech shora uvedených důvodů soud tedy předmětnou žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou, když rozhodnutí původního žalovaného a jemu předcházející platební výměr správce daně neshledal zatížené procesními vadami a ani je nevyhodnotil jako nezákonná pro chybné posouzení dotyčného případu a nepřipustný formalismus. Taktéž soud neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo v rozporu s ust. § 8 odst. 1 daňového řádu a s Evropskou chartou místní samosprávy včetně jejího čl. 9 odst. 7. Žalobkyně by měla mít na paměti, že z rozpočtového zákona i judikatury správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu zřetelně vyplývá, že na dotaci není právní nárok, přičemž o poskytnutí dotace rozhoduje její poskytovatel na základě žádosti příjemce, který je pak vázán dotačními podmínkami a také rozpočtovým zákonem. Faktem tak je, že pokud žalobkyně přijala dotaci a byla seznámena s dotačními podmínkami, pak byla těmito podmínkami vázána v té podobě, v jaké s nimi byla seznámena. Tento závěr soudu koresponduje např. rozsudkům Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 2 Afs 58/2005 – 90, nebo ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 – 45, který jsou dostupné na www.nssoud.cz. Tím, že žalobkyně zadržela peněžní prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu, porušila dotační podmínky v podobě porušení rozpočtového zákona. Proto nebylo možné učinit jiný závěr než ten, že žalobkyně porušila rozpočtovou kázeň nikoliv méně závažným způsobem, a tudíž jí vznikla povinnost zaplatit odvod neoprávněně použitých dotačních prostředků v plné výši. V daném případě neměla žalovaná strana při rozhodování o stanovení výše odvodu prostor pro správní úvážení, když výše odvodu byla stanovena zákonem. Správní úvaha má prostor v případném řízení o žádosti o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně. Proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované straně, která sice měla ve věci plný úspěch, náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a navíc je ani neuplatňovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 22. července 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová